

ГАРМОНІЯ ЖИТТЯ

Щороку важчає торбинка
З усім прожитим на плечах,
Вона, мов скарбів повна скринька,
Які ховаються в літах.

Її немов не помічаєш,
Зручніш поправивши, несеш,
Що в тій торбинці, зберігаєш
І так, аж поки не впадеш.

Ідеш і мозок думки крають,
Чи є якийсь у тому зміст?..
Без відповіді відлітають,
Вони, неначе жовтий лист.

Від монотонності цієї
Спиняєшся перепочить,
Аби змиритися із нею,
Не назавжди, а хоч на мить.

Спочив і клунок знов на плечі,
Ідеш вже значно веселіш,
Здаються легшими всі речі,
Незручностей всього на гріш.

Проходить рік, твоя торбина,

Поважчала, але ти звик –
Отак влаштована людина,
Лише б не муляв черевик.

Колись впадеш, та не відчуєш,
Який тягар за вік придбав,
Носив, терпляче, тільки все,
Не повторив би, боже збав!

І не повториш, що не можна,
Колись ще Геракліт сказав:
У одну річку неспроможний
Зайти ніхто, якби й бажав.

Ніхто не скаже нам, для чого
Тоді торбину ту нести,
Морочить мозок, бити ноги,
Упавши, встать і знову йти.

Дата написання вірша: 2021-01-14